

ние къмъ времето. На всѣко време ще Го хвалите по различенъ начинъ: нѣкога съ китара, нѣкога съ кимвалъ и тѣпанъ; нѣкога съ свирки, съ флейти и цигулки, а нѣкога съ пѣсни и слова, които се изливатъ отъ дълбочината на душата. Да хвалишъ Господа, това е необикновеното, което излиза извънъ времето и пространството.

И тъй, разликата между обикновенитѣ и необикновени идеи е такава, каквато между сладкото и горчивото, между младостта и старостта. Обикновенитѣ идеи сѣ горчивитѣ хапове, отъ които всѣки бѣга. Тѣ всѣкога причиняватъ вкисване въ човѣка, което го прави старъ, изнемошѣлъ. Необикновенитѣ идеи сѣ сладкитѣ нѣща въ живота, къмъ които всѣки се стреми. Който яде сладки храни, той всѣкога е младъ. Той е подобенъ на житното зърно въ хамбара, което живѣе безгрижно, весело, не мисли за утрешния день, но има условия да израсте и да върже плодъ. Щомъ го посадятъ въ земята, то пуца коренчета, бради, съ които се прикрепва здраво за почвата. Следователно, когато кажете, че нѣкой човѣкъ е възмжжалъ, пусналъ брада, ние подразбираме, че той е посаденъ въ земята, при неблагоприятни условия. Значи, неблагоприятнитѣ условия сѣ резултатъ на обикновенитѣ идеи, а благоприятнитѣ условия — на необикновенитѣ. Но благоприятнитѣ условия се криятъ задъ неблагоприятнитѣ. Ето защо, когато изпаднете въ неблагоприятни условия, не